

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2050/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Д.Ж. из В., чији је пуномоћник И.Ј., адвокат из В., против туженог ПД Ј. ДОО Н., О.В., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против допунске пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.3217/13 од 08.07.2015. године, у седници већа одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Д.Ж. из В., изјављена против допунске пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.3217/13 од 08.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 бр. 1075/12 од 18.09.2013. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 11.01.2011. и наложи туженом да тужиоцу ово право призна и да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место самосталног стручног сарадника за правне, опште послове или на радно место сагласно стручној спреми, знању и способностима, као неоснован. Ставом другим одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженом да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 14.12.2012. године и да се наложи туженом да тужиоцу ово право призна и да га врати на рад и распореди на радно место самосталног стручног сарадника за правне и опште послове или на радно место сагласно стручној спреми, знању и способностима, као неоснован. Ставом трећим одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Нишу пресудом Гж1 бр.3217/13 од 05.02.2014. године одбија као неосновану жалбу тужиоца и потврђује пресуду Основног суда у Врању П1 бр. 1075/12 од 18.09.2013. године у ставу првом и трећем изреке.

Допунском пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.3217/13 од 08.07.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу другом изреке.

Против другостепене допунске изреке, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку и одлучио као у изреци из следећих разлога:

Ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. На друге битне повреде које могу представљати ревизијски разлог тужилац не указује осим што их неодређено помиње као ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим у периоду од 01.04.2011. до 14.12.2012. године закључио четири уговора о привременим и повременим пословима. Тужилац је од стране туженог ангажован за обављање привремених и повремених послова по уговорима број 2803/3 од 30.03.2011. године, број 9036/11 од 29.08.2011. године, број 1095/1 од 30.01.2012. године и број 7758/1 од 02.07.2012. године. Овим уговорима странке су се сагласиле да тужилац као извршилац посла за рачун наручиоца посла (овде туженог) обавља послове ближе наведене у члану 1. Уговора и то: да прати законске прописе и стара се о њиховој примени, да заступа туженог у свим споровима пред судским и управним органима, органима МУП-а, тужилаштва и другим државним органима, да се стара о законитости вођења поступка, роковима и примени законских прописа, припрема тужбе, кривичне пријаве и слично.

Првостепени суд одбија тужбени захтев тужиоца, како примарни тако и евентуални, оцењујући да је тужилац радио код туженог по основу више закључених уговора о обављању привремених и повремених послова, као рад ван радног односа, који се не може трансформисати у радни однос како је то захтевано поднетом тужбом.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право када је потврдио првостепену пресуду којом је одбијен захтев тужиоца за утврђење постојања радног односа и враћања на рад.

Ревидент у ревизији изражава супротан правни став од израженог става нижестепених судова.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове.

Чланом 30. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац пре ступања запосленог на рад у писаном облику. Одредбама овог закона као рад ван радног односа дефинисани су привремени и повремени послови тако што је у члану 197. прописано да послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова 1) са незапосленим лицем, 2) запосленим који ради непуно радно време – до пуног радног времена и 3) корисником старосне пензије. Уговор из става 1. овог члана закључује се у писаном облику.

У конкретном случају тужилац је са туженим закључио више уговора о обављању привремених и повремених послова. Имајући у виду управо карактер ових послова (да се ради о повременим пословима), закон ту врсту рада третира као рад ван радног односа који не може прерасти у радни однос на неодређено време, јер по својој правној природи није радни однос. Стога је правилан закључак нижестепених судова да се овде не може применити одредба члана 37. став 4. Закона о раду, односно да није основан захтев за утврђење постојања радног односа на неодређено време.

Правилно је другостепени суд оценио неоснованим жалбене наводе тужиоца које понавља и у поступку по ревизији, у којима истиче да је тужбом (примарним и евентуалним захтевом) тражено да се утврди да је фактички радни однос прерастао у радни однос на неодређено време. У овој ситуацији нема услова за примену фикције постојања радног односа из члана 32. став 2. Закона о раду. Наведена законска одредба, односи се на ситуацију у којој запослени ради без закљученог уговора о раду. У конкретном случају, рад тужиоца код туженог се обавља у форми рада ван радног односа (по основу више закључених уговора о привременим и повременим пословима), па нема места примени наведене правне фикције.

Наводи ревидента о погрешној примени материјалног права стога нису основани.

Следом реченог применом члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**